

BENJI FRANKLIN

PUȘTIUL MILIARDAR

CUM SĂ FACI BANI

(și să salvezi lumea de dinozaurii ucigași)

Text de Raymond Bean

Ilustrații de Matthew Vismalik

Traducere de Andrei Covaciu

CORINT JUNIOR
— 2017 —

Cuprins

CAPITOLUL 1

Vise mărețe 7

CAPITOLUL 2

Găsește o scuză 14

CAPITOLUL 3

Primul meu milion 28

CAPITOLUL 4

Miliardar? 38

CAPITOLUL 5

O cauză nobilă 43

CAPITOLUL 6

Institutul I.C.B.A.D. 49

CAPITOLUL 7

Soluția în cazul Troodonilor 61

CAPITOLUL 8

Rutina zilnică 75

CAPITOLUL 9

Un plan *dinomită!* 80

CAPITOLUL 10

Gânduri de final 88

CAPITOLUL 1

Vise mărețe

Numele meu este Benjamin Franklin, dar cei mai mulți oameni îmi spun Benji. Așa cum probabil ați ghicit deja, părinții mei mi-au pus numele după cel al posesorului uneia dintre cele mai creative minți din istorie¹. Iar eu trebuia să mă înalț la nivelul așteptărilor!

Chiar de la început, oamenii au avut niște așteptări exagerate de la mine. Nu vreau să mă laud – dar nu i-am dezamăgit. La șase luni,

Benjamin Franklin

Strălucit

Benji Franklin

Copil

¹ Benjamin Franklin (1706–1790) – om de știință, inventator, om politic, una dintre personalitățile americane marcante (n.red.).

cunoșteam deja limbajul semnelor. La trei ani, am învățat singur să cânt la chitară (acustică, bineînțeles). La cinci ani, eram în stare să citească texte scrise în șase limbi diferite, inclusiv în limba delfinilor (*II-IIIK!*).

Mama crede despre mine că sunt un copil genial, dar eu nu sunt atât de sigur de asta. Oare geniile adevărate tânjesc după bomboane 24 de ore pe zi?

Un astfel de geniu, Albert Einstein, a spus la un moment dat: „Nu sunt atât de deștept pe cât pare – doar că petrec mai mult timp decât alții încercând să rezolv problemele.“ Și eu mă simt la fel. Nu că aș fi superdeștept. Sunt pur și simplu EXTREM de curios!

Din fericire, eu și tatăl meu avem un atelier uriaș în spatele casei. Un loc minunat, în care poți să creezi (...sau să distrugi!) tot felul de chestii.

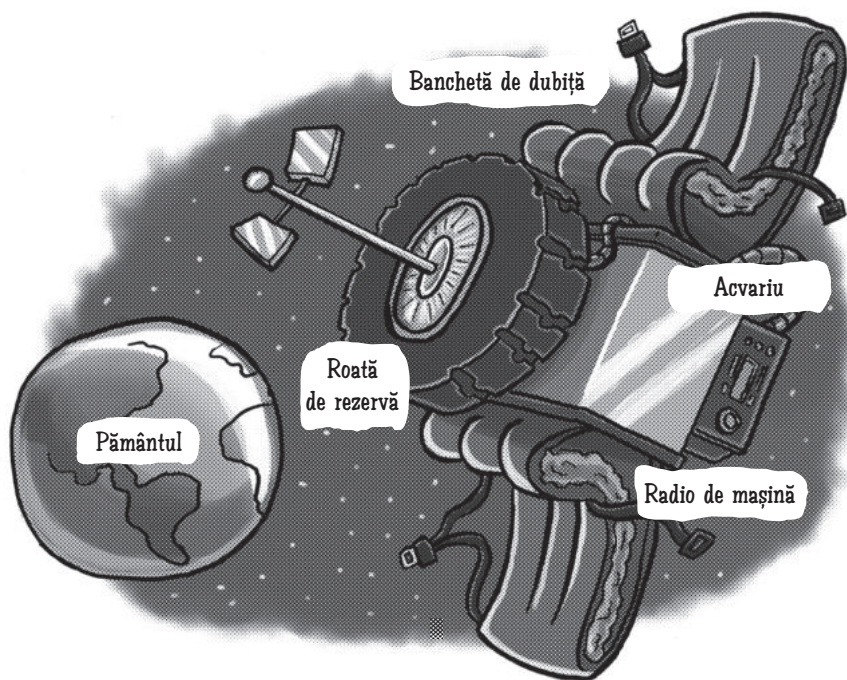
Atelierul a fost construit de bunicul meu cu vreo sută de ani în urmă. Sub acoperișul acestuia încă zac mașini vechi de-ale lui, bărci pline de praf, motoare ruginite și alte lucruri desperecheate. Orice obiect care cândva a

zburat, a mers pe roți sau a plutit – e probabil să stea ascuns pe undeva prin atelierul nostru.

Și tatăl meu a crescut meșterind toată ziua câte ceva. De fapt, e atât de priceput, încât anul trecut a construit un satelit dintr-un radio de mașină, o roată de rezervă, un acvariu și bancheta din spate a unei dubițe.

Acum câteva săptămâni am lansat satelitul în spațiu din curtea din spate a casei. A. Fost. Ceva. EXTRAORDINAR!

Copiii de la școală nu m-au crezut atunci când le-am povestit despre satelit... până în

clipa în care le-am arătat înregistrările făcute de FBI. (Nu mă întrebați cum și de unde le-am obținut!)

Într-o zi, în timp ce descărcam datele transmise de satelit, tatăl meu și-a făcut apariția călare pe motocicletă lui cea veche și ruginită.

— Lecția ta de pian începe în zece minute, mi-a spus el, dându-și jos casca de protecție.

— Dar tocmai urmăresc traiectoria câtorva asteroizi, i-am răspuns eu. Astăzi ne dau târcoale câteva zeci!

Auzind aceasta, tata a venit să arunce o privire:

— În ce stare se află satelitul? m-a întrebat el, potrivindu-și ochelarii pe nas.

— Va fi în regulă, l-am asigurat eu. Nu pare că vreunul dintre asteroizi ar putea să-l lovească.

— Asta e o veste bună, s-a bucurat el deschizând ușa atelierului. Pentru că am o grămadă de treabă!

După ce citise un articol despre un pescar care a căzut peste bord, tata tractase o barcă veche în interiorul atelierului, apoi începuse să

proiecteze un sistem de siguranță pentru ambarcațiunile pescărești. Ideea lui era să acopere fiecare piesă de îmbrăcăminte a pescarilor (jachetă, pantaloni, cizme) cu mii de magneți minusculi și să doteze bărcile cu câte un magnet superputernic. Dacă un pescar ar cădea în apă, magnetul l-ar fi putut atrage înapoi la bord.

— Cum stai cu proiectarea costumului?
l-am întrebat.

— Sunt pregătit să fac primul test, Benji, mi-a răspuns tata, punându-și pe el una dintre jachetele magnetice. Urcă-te cu mine în barcă, te rog. Să vedem dacă drăcia asta este suficient de puternică să mă tragă înapoi!

— Ești sigur că testul e lipsit de pericole?
l-am întrebat.

— Nu! Dar nu putem afla asta decât într-un singur fel, a răspuns el, aruncându-se din barcă pe podeaua atelierului. Om la apă! a început să strige.

Imediat am rotit butonul de siguranță. În loc să fie atras către barcă, tatăl meu a fost împins cât colo, de parcă ar fi fost o ghiulea de tun. BANG! El a trecut prin tabla din care sunt

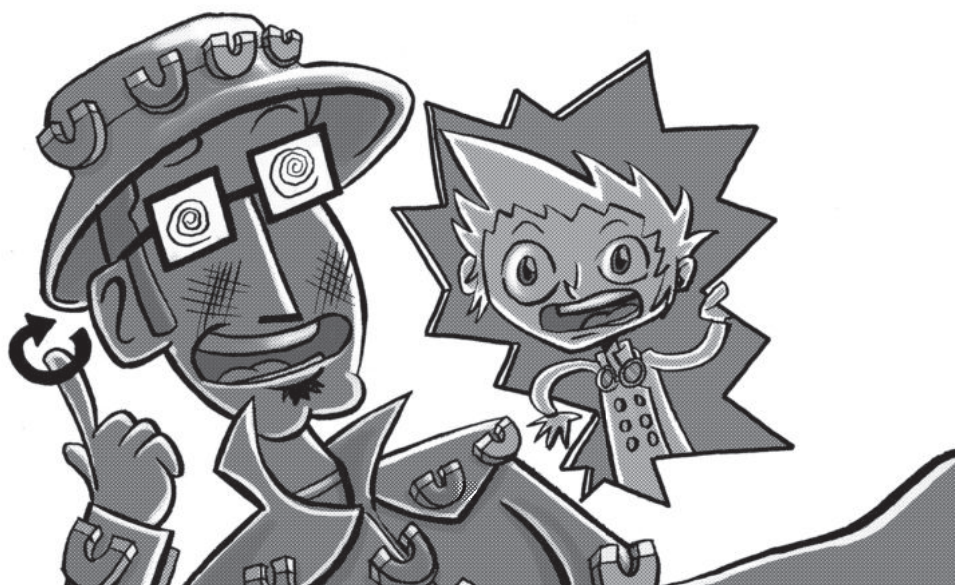
făcuți pereții atelierului, de parcă ar fi fost o bilă pentru demolat clădiri.

Am sărit imediat din barcă și m-am grăbit să ajung la gaura făcută în perete.

— Ești în regulă, tată? am întrebat eu îngrijorat.

— Da! Cred că am inversat polaritatea magnetilor, mi-a răspuns el. Atunci când ai învârtit butonul, aceștia m-au respins, în loc să mă atragă. Dacă și atracția este la fel de puternică, înseamnă că invenția mea s-ar putea să funcționeze, fiule.

— Benji! A sosit profesoara ta de pian! am auzit eu deodată, dinspre casă, vocea mamei.

— Chiar trebuie să mă duc, tată? am întrebat eu.

— Știi doar, băiete: pianul este foarte bun pentru minte. Îți dezvoltă sinapsele.

— Dar dacă sinapsele mele nu vor să se dezvolte?

— Chiar dacă am nevoie de tine aici ca să îmi dai o mână de ajutor, trebuie să te duci, mi-a răspuns el.

— Dar... dacă tocmai m-a apucat o durere cumplită de cap? l-am întrebat eu punându-mi palma pe frunte.

— Atunci ar trebui să te bagi imediat în pat – sau poate chiar să te duci la doctor, mi-a răspuns tata.

— Dar... dacă... am continuat eu.

— Benji, dar dacă ai înceta să mai cauți scuze? m-a întrebat el. Du-te și gâdilă clapele alea!